

Любов ПШЕНИЧНА Й КОЗАЦЬКІ ХРЕСТИ БІЛЯ ХРАМУ...

Нещодавно виповнилося 225 років, як на невеличкому узвишші в селі Мирогощі спорудили дивовижний храм, найменований на честь Архистратига Михаїла [7, 12].
У

Рівненській області є лише дві сільські церкви, з-поміж яких і наша, котрі удостоїлися

охоронних дощок на високодержавному рівні - ще за часів Радянського Союзу. Та й дзвіниця тутешня 18 століття - теж унікальна пам'ятка української історії, культури, архітектури [8, 8].

Проїжджаючи старовинним трактом (який пам'ятає Костянтина Острозького й Івана Мазепу, Пилипа Орлика й Григорія Сковороду, Івана Вишенського й Тараса Шевченка

[12, 131-132]) із Дубна через Мирогощу в бік Варкович, обов'язково звернете увагу праворуч на споруду, що купає в небесах свої золотаві бані, чи не на єдиному пагорбі в

селі, бо хати довкола розбіглися вулицями улоговини, яка, мов колиска, вигойдую мешканців цього, споконвіку мирного, поселення [20, 3].

Кам'яна мурована основа, з чималим підземеллям під нею, побудована на місці попередньої церкви чи каплиці (у храмі є її залишки). Зводилась будівля і як укріплення.

Саме тут почали селитися найперші мирогощани, про що свідчить назва прилеглої,

південної, вулиці - Волиця. Археологічні дослідження, проведені Юрієм Шумовським у

тридцять роки минулого століття, переконують в тому, що тут кипіло життя ще у сиву

давнину:

"Неолітичне городище стоїть на півострові поміж двома річечками, які оточують його з обох боків, наче вилками. Колись, у давнину, це було затишне місце, оточене

широкими річками, зарослими лозою та очеретом. Такі затишні галявини, безпечні від

ворожого ока, любили наші предки вибирати за місця релігійного культу. Їх називали

"урочищами". Тепер на ньому стоїть старенька церква Св. Архистратига Михайла...
На

схід від городища відкрито кілька праісторичних гробів. Тут знайдено неолітичний скриньковий гріб з двома скелетами і керамікою шнурового орнаменту: миска, глечик та

дві прекрасні чашечки. Крім того, тут знайдено гріб культу вогню з відповідною керамікою та гроби тілопальні. Друге таке цвинтарисько було виявлене, але і понищене,

при лагодженні дороги. Дальші археологічні праці ще більше відкриють цікавих таємниць

з культури і життя праісторичних мешканців", - цитуємо згідно оригіналу [14, 10].

Очевидно, задумана святиня мала постати мурованою, але чи то не вистачило коштів, чи примхливі історичні вітри перемін не дозволили втілитися мрії будівничих-

зодчих і внесли корективи. Але з мурованих фундаментів легко звелася дерев'яна споруда,

де поєднуються простий народний стиль прибудов (із двоххилом і невеликими продовгуватими вікнами) з чотиригранним та шестигранним куполом над святилищем. В

уському цьому, безперечно, вгадується неповторне середньовічне українське барокко [15, 32-37].

Видатний наш краєзнавець Микола Теодорович у своєму "Историко-статистическом описании церквей и приходов Волынской епархии" (Почаїв, 1889, т. II) пише, - подаємо скорочено, мовою оригіналу: "с. Мирогоща... Приход 7 кл. Церковь во имя Св. Архистратига Михаила. Построена в 1787 году на средства прихожан.

Деревянная, крыта жезтью с такою же колокольнею, крепка... Одноклассное народное

училище существует с 1869 года. Деревня прих. Липа в 2 вер. Дворов: 113, прихож. 858 д.

об. п.; чехов 785 д. об. п.; поляков 32 д. об. п. ... Село Мирогоща упоминается в акте от

1545 года - в описи Луцкого замка, в находящейся в этой описи грамоте Казимира, короля

польского и великого князя литовского, где сказано... , что "в Мирогоще не надобно"

давать мыто; ниже в том же акте, в описи Кременецкого замка, в приведенной в этой

описи жалобе мещан кременецких на побор новых необычайных пошлин, где сказано... ,

что "в Мирогоще Гневош Еловицкий от воза по грошу берет" - в качестве мыта..." [18,

918-919].

Життя - як поле: міряне - неміряне,

Та сонце злиже в нім твої сліди...

Прийди у храм з надією і вірою,

В свою церковку стомлено зайди.

Хай двері скрипнуть радісно і лагідно,

Сяйне проміння в зблисках золотих.

Ще й не такі тут на коліна падали

Пред ликами печальними святих...

Внутрішня частина храму доволі простора - тут немає масивних перегородок і перекриттів. Коли стоїш посередині приміщення, здається, що душа вільно й легко шугає

ввись, здіймаючись разом із полум'яним подихом воскових свічок до самісіньких бань!

Твоя печаль повільно догорятиме

На язичках тугих воскових свіч.

І щось повіки тихо лоскотатиме,

Коли сльоза навернеться до віч.

Скупу сльозу ніхто не буде бачити -

Лише лампади смуток золотять.

Проси прощення, й зможе Бог пробачити

Вуста, які, розкаявшись, тремтять... [7, 12].

Несміливо зводиш погляд вгору, і - о, диво! Очі купаються в рослинній позолоті

немислимих переплетінь. Різьба по дереву. Іконостас ХУІІІ століття. Дивні квіти й інші рослини оповивають ікони та настінні розписи, надають їм пишності й оригінальності.

Стрункі іонічні колони, які увінчуються зверху скульптурними фігурами євангелістів і апостолів – настільки талановито різьблені з дерева, що мимоволі задумуєшся, вгадуючи руку-почерк майстровитих учнів геніального Пінзеля. А Царські Врата... Це щосьнезабутнє, незбагненне... Папоротеподібне черепашкове листя (в стилі рококо), велична царська корона над основною віссю дверей... [17, 234].

На поприсі служіння Богові тут гідно трудився, як свідчать джерела, отець О. Кресович, котрого благословив на службу о. А. Янчевський, пізніше його змінив у Мирогощі о. Ф. Шумовський, який, починаючи із середини 1930-их років, часто правив разом із сином о. Юрієм. Після смерті митрофорного протоієрея о. Федора в 1942 році - ще багато хто був настоятелем. У 1988-му служити почав о. Богдан Кецко. Згодом його змінив о. Іван Джура. Нині тут має парафію глибоко шанований усіма нами отець Володимир Ніколюк.

Вишуканість, художній смак, позолота. Живопис ікон та різьба іконостасу є видатними творами вісімнадцятого століття на Волині. Недарма про Михайлівську церкву села Мирогощі можна віднайти численні документи в архівах і прочитати в бібліотеках США, Канади, Німеччини, Австралії, Польщі, Словаччини, Росії, Канади, України і т. д.

Зокрема, це і довідник-путівник «Пам'ятки мистецтва Радянського Союзу. Україна і Молдавія», виданий кілька десятиліть тому в Лейпцігу, де вміщені опис і світлини нашої святині [3], а також - прекрасний фотоальбом "Рівненщина", відтиражований у Словаччині [2, 29].

Є ще одна особливість, яка робить церкву неповторною з-поміж багатьох інших: східніше й північніше стін ще здалеку видніються козацькі хрести. Літописи свідкують, що її спорудження завершилося на початку листопада 1787 року - тобто тоді, коли Запорізьку Січ зруйнували за повелінням Катерини ІІ і козацькі нащадки розбрелися по всій Україні, осідаючи і возводячи нові святині. Загубились у круговерті віків імена тих, хто воздвигав стіни, увінчував ажурними банями цей унікальний витвір дерев'яного зодчества, адже він - у стилі козацького барокко.

Неподалік церковних мурів глибоко вкоренилися в груди пагорба пощерблені кам'яні хрести. Кому вони поставлені? Будівничим? Захисникам землі рідної - на взірець тих, що за одну ніч виростили над козаками-звитяжцями на П'ятницькому цвинтарі у Крем'янці? Чи тих, які ще донедавна виднілися на західній околиці Мирогощі, де, за народними переказами, теж поховані лицарі-запорожці? Сміливцям Івана Богуна чи

Максима Кривоноса? Про що може розповісти хрестата дорога від Берестечка до Козацького Редуту неподалік Плоскої, до Божої Гори, Збитина, Клюків, Мирогощі? Подовбані дощами, замшілі, сиві камені про це мовчать. Охороняють і село, і це узвишся, і храм. Свято-Михайлівська церква-ювілярка оберігає спокій тих, хто навічно

заснув під тесаними кам'яними священними знаками [16, 36-37].

А 80 років тому тут з'явилася недільна школа. Коли, закінчивши богословський факультет Варшавського університету, наймолодший син мирогощанського священика

отця Федора, Юрій Шумовський, почав допомагати батькові правити службу в рідному

храмі. Тоді в нього і з'явилася прекрасна ідея: створити при тутешній

Михайлівській

церкві - вперше на Волині! - Дитяче Церковне Братство Пресвятої Богородиці.

Збереглося

фото, опубліковане в одній із українських газет у середині 1930-х, де поруч з о.

Юрієм та

о. Федором - десятки хлопчиків і дівчаток із цього Дитячого Братства.

Знову відкрити недільну школу, в перші роки Незалежної України, пробував при храмі колишній настоятель Михайлівської церкви о. Богдан Кецко, за що йому

вельми

вдячні і батьки, і юні мирогощани. А з минулого літа у сільській школі, за

благословенням

священика о. Володимира, о 14-ій годині щонеділі знову розпочинаються заняття.

Причому це не тільки вивчення Слова Божого - при запаленій свічці, а й

розгадування

ребусів, кросвордів, загадок, малювання, виготовлення різдвяного вертепу. А ще -

читання

християнських віршів, виконання високодуховних пісень.

16 березня 2013 року вихованці недільної школи підготували і провели в

Мирогощанській дитячій школі мистецтв хвилюючий захід - «Молитва за маму».

Слухачами концертної програми стали найдорожчі на світі - рідні неньки.

Настоятель

храму о. Володимир поблагословив дітей, а бібліотекар Алла Віталіївна Ковтонюк

допомогла підібрати віршовані тексти до сценарію, активно сприяла проведенню

творчого

дійства. Одним словом, сімейне торжество за солодким столом - вдалося! Його

родзинками стали поезії та пісні, подаровані учнями Мирогощанської ЗОШ I-III

ступенів

- Марчук А., Ніколюк М., Дацюк К., Генеральчук О., Гуменюк Г., Козицьким В.,

Гуменюком Є. Поєднані з невмирущою українською бандурою, натхненною грою на

фортепіано, вони додали чимало душевного тепла і чудового настрою нашим

берегиням,

незважаючи на несподівану весняну хуртовину за вікнами.

Ця подія надовго запам'ятається і тим, що на зустріч завітала член Національної

Спілки письменників України, талановита поетеса і прозаїк Наталія Кириченко,

котра

вручила дітям свої книжки «Райські яблука» з автографами, відповіла на

запитання,

розказала чимало життєвих історій, в які можуть потрапити хлопчики чи дівчатка,

шукаючи справжніх друзів. Попереду - нові задуми, уроки, концерти, спілкування з

відомими людьми. Але найголовніше – це прагнення реалізувати свої мрії, плани з Божою допомогою, щоденно творити добро і нести позитив, дарувати тепло своїх сердець усім

навколишнім [5, 12].

Не можна не сказати про ще одну гарну справу, започатковану два роки тому о. Володимиром. Здається, він - зовсім недавно у цьому древньому селі з вельми глибокими

та багатими традиціями, зокрема й духовними, а вже здобув неабияку шану й повагу юних_і дорослих мирогощан. Коротко розповімо і про те, що за межами цього населеного

пункту ще мало відомо. Йдеться про чудову ініціативу - масовим тиражем видавати свій

друкований орган! Слава Богу, це о. Володимирові Ніколюку - вдалося.

Насамперед,

завдяки власній ерудованості, небайдужості, ентузіазмові, безкорисливості, цілеспрямованості, наполегливості. Часопис регулярно приходиться до людей і тому, що є

гурт добровільних помічників, котрі щиро й сердечно (ясна річ, на громадських засадах)

вболівають за вкрай потрібну благородну справу.

Наприклад, торік 12 серпня, коли святкувалася Неділя 10-та після П'ятидесятниці, після вранішньої літургії та урочистої, проникливої проповіді священика всі прихожани в

переповненому храмі знову мали можливість взяти на згадку найновіший випуск вже

добре знайомої й улюбленої 12-сторінкової щедро ілюстрованої газети під промовистою

назвою - «З вірою в душі». Як і всі попередні, як і всі наступні, номер дуже насичений

різноманітними матеріалами й фотознімками, а також - репродукціями ікон, сюжетами на

теми Священної Історії.

Поліграфічно охайний дизайн, кожна сторінка акуратно обрамкована в церковно-художньому стилі, використані й сучасні, й давні шрифти, доречні заставки, які знов і

знову нагадують читачам про Високе, Вічне, Невмируще. Популярно, для широких читацьких кіл, коментується восьма заповідь Закону Божого «Не кради». Навіть окремо -

для дітей, що ж саме категорично забороняє Господь Бог цією заповіддю і які бувають

види крадіжок:

«1. Крадіжка, тобто викрадення чужих речей.

2. Грабунок, тобто насильне відбирання чужих речей.

3. Святотатство, тобто привласнення того, що освячено як власність Церкви.

4. Хабарництво, тобто коли посадові особи беруть незаконно дари у людей, чії прохання за своєю посадою зобов'язані виконати

безоплатно.

5. Дармоїдство, тобто коли отримують платню за посаду або за роботу, але, по суті, нічого не виконують.

6. Здирництво, тобто коли беруть за щось великі гроші, користуючись чужою бідю.

7. Обман, тобто привласнення чужої речі хитрощами. Наприклад: коли ухиляються від сплати боргу; приховують знайдене, не розшукуючи власника речей або грошей; обмірюють або обважують під час продажу; затримують платню робітникам тощо; а також, коли діти лінуються у навчанні, між тим як їхні батьки та суспільство витрачають на них кошти, а вчителі - свої зусилля»._ Друкується й оголошення: «Запитання, на які Ви хочете отримати відповідь священика, просимо надсилати на електронну адресу: shevchenka, @mail.ru або на поштову адресу: 35624 вул. Шевченка, 22, с. Мирогоща».

Або ось одне з найсвіжіших чисел – за червень 2013 року. Обсяг збільшився - уже 16 сторінок. Кілька десятків світлин і графічних ілюстрацій. Знову неабияку увагу привертає цілий розворот для юних читачів, де не тільки високоповчальна стаття "Чиї молитви чує Господь" [20, 6]; а й цікава розповідь про так званий пташиний (біологічний) годинник, вікторина про пернатих, 8 загадок про них. Окремі матеріали - про свято Вознесіння Господнього, про Трійцю, про преподобного Агапита Печерського, коментар-тлумачення заповіді "Блаженні голодні і спрагли правди, бо вони наситяться", вітання молодим родинам із хрещенням діточок та з одруженням, репортажі про візит до храму випускників дев'ятих-одинадцятих класів, про тематичну екскурсію до церкви учасників шкільного літнього табору, про зустріч вихованців двох недільних шкіл - мирогощанської та підборецької "Божа нивка", що діє при Дубенському Свято-Вознесенському храмі.

Насамкінець: оголошення-запрошення відвідати Покровський кафедральний собор у місті Рівному, де із 30 червня по 13 липня ц. р. з благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета перебуватимуть мощі новопрославленого святого, преподобного Меркурія Бригинського – великого чудотворця останніх часів, за молитвами котрого Господь подає зцілення від різних недуг.

Побільше б у кожному селі, в кожному місті таких подвижників, як отець Володимир Ніколайчук! Побільше б і подібних друкованих видань, які люди не лише якнайважливіше читають-перечитують від сторінки до сторінки, а й зберігають підшивками, передають рідним, близьким, сусідам, знайомим. Так і повинно бути! [10, 6].

Насамкінець - про феноменальну мирогощанську родину Шумовських, шестеро дітей якої - Арсен [21], Петро [19; 6], Олександра [9], Павло [9], Анастасія [21], Юрій [9] - хрестилися саме у цьому храмі. Й обряд цей здійснював їхній батько, о. Федір, котрий піввіку був настоятелем тутешньої церкви (похований неподалік, на старому сільському кладовищі) [22, 149]. Цікаво, що після закінчення теологічного факультету Варшавського

університету, тут із 1932 року правив Службу Божу і наймолодший син Юрій, який ось

так згадував про це (правопис оригіналу зберігаємо):

"Зараз уже після висвячення і залагодження всіх паперів у консисторії, а саме - у м.

Кікіца, я поїхав вже священиком на Волинь, до своєї родини, до рідного гнізда - села

Мирогощі. Тут у день Св. Архистратига Михаїла я служив літургію разом з татком і вперше говорив казання. Треба зрозуміти мене і мої переживання в цей момент...

Я за

дозволом тата став українізувати парафію та служити по-українськи для українців, а для чехів по-чеськи. Сам тато служив по слов'янськи..." [23, 5].

Горджуся, що ось уже третину віку я теж є прихожанкою цієї церкви. Про це багато думається. Дещо й написалося, ввійшло до розділу "Мирогощанська Божа Мати" щорічної моєї книжки "Пташка з райського саду":

Гостює осінь в Мирогощі знову.

Ретельна передвісниця зими,

Вона листками на Святу Покрову

Вже почала стелити килими...

Сипнула горам золота, звичайно,

Ще й промела дороги листяні,

Щоб міг Святий Архистратиг Михайло

Приїхати на білому коні [6, 54].

Приємно, що кільканадцять років тому мирогощани відновили зрізані-знищені-сплюндровані безбожною комуністичною владою Хрести-Фігури. Біля одного з них, на

Митівщині, навіть відкрили й освятили пам'ятника борцям за Волю і Незалежність України (автор - Микола Тимчак). На цю хвилюючу подію прибули не тільки сотні прихожан з мирогощанським, моладавським, мокренським священиками Київського Патріархату, а й депутати сільської та районної рад, дубенський хор української патріотичної пісні, депутат Рівненської обласної ради В. Вовчик, письменник Р. Солоневський, сотник "Волинської Січі" М. Боришкевич, голова районної організації

Всеукраїнського об'єднання ветеранів В. Андрощук, вчителі, школярі, просвітяни. До речі,

просвітянський рух у Мирогощі має давні й глибокі традиції [13]. Взяли участь у незабутньому дійстві й гості з Англії, представники Львова, Рівного, Острога, Клевая,

Демидівки, Млинова. Слова глибокої вдячності звучали на адресу ініціаторів спорудження монументу - Леоніда Попова, Юрія Найдюка, Михайла Малярчука. І воскрес

Хрест-Фігура, і гордо майоріли священні жовто-сині знамена, і звучав Державний Гімн, і

була хвилина мовчання, якою теж вшанували нескорених патріотів України, які були

істинними християнами [4, 2].

Але дуже сумно, що не вдалося зберегти колишнього священицького будинку, де більше п'ятдесяти років мешкала видатна сім'я Шумовських, котрі прославили Мирогощу

на п'яти материках! Пригадую, як на початку травня 1998 року я, будучи тоді депутатом

Мирогощанської сільської ради і членом церковної ради релігійної общини нашої

Михайлівської церкви, звернулася із депутатським запитом до сесії, аби напередодні 2000-річчя Різдва Христового оголосити заповідним, меморіальним цю унікальну садибу, де бували Дмитро Донцов і Володимир Кубійович, Лев Троцький і Улас Самчук, Степан__Скрипник (перший Патріарх Української Православної Церкви – Мстислав) і Василь Боженко [1, 2]. Аналогічний офіційний лист від правління Дубенської "Просвіти" імені Тараса Шевченка адресувався й тодішньому голові райдержадміністрації А. М. Ревенку [11]. Прикро констатувати, проте, всупереч чинному законодавству, навіть відповіді - ані письмової, ані усної - просвітяни не отримали [9]. На превеликий жаль, так і не вдалося порятувати - вже при Незалежній Україні! - далеко не периферійної пам'ятки історії, культури, релігії. За радянської влади в цьому "зруйнованому гнізді" розташовувалися підсобні приміщення Дубенського наркологічного диспансеру, нині ж там - височіють кількаметрові бур'яни, і безпорадний вітер журливо гуляє над пусткою...

Джерела і література

1. До 2000-річчя Різдва Христового // Дубно. - 1998. - 7 травня. - С. 2.
2. Мізерний А. Рівненщина. Фотоальбом. - Пряшів (Словаччина): Агенція M @ Co, 1997. - С. 29.
3. Пам'ятки мистецтва Радянського Союзу. Україна і Молдавія. - Лейпціг: Едіціон, 1988.
4. Пам'ятник на Митівщині // Дубно. - 1998. - 2 липня. - С. 2.
5. Пшенична Л., Житняк М. Недільній школі у Мирогощі - 80 років // Дзеркало плюс. - 2013. - 21 березня. - С. 12.
6. Пшенична Л. Пташка з райського саду. Поезії. - Рівне, 2013. - С. 54.
7. Пшенична Л. Храміві у Мирогощі - 225 років! // Дзеркало плюс. - 2012. - 1 листопада. - С. 12.
8. Пшенична Л. Храм у Мирогощі. - Дубно: Наш край, 1992. - С. 8.
9. Пшеничний М. А це вже наша історія // Скриня. - 1998. - 23 квітня.
10. Пшеничний М. Гарна ініціатива! Так, із вірою в душі... // Дзеркало плюс. - 2012. - 16 серпня. - С. 6.
11. Пшеничний М. Офіційне звернення (як голови Дубенської "Просвіти") до голови Дубенської районної державної адміністрації А. М. Ревенка. - 1998. - 12 березня. - № 45. - Архів Дубенської райдержадміністрації.
12. Пшеничний М. То коли ж був Т. Г. Шевченко у Дубні? // Над Іквою-рікою... Літературно-мистецько-краєзнавчий альманах. - Дубно, 2007. - Сс. 131-132.
13. Солдатюк М. Назвемо їхні імена. До історії Мирогощанської "Просвіти" // Вісник Дубенщини. - 1996. - 27 березня.

14. Солдатюк М., Пшенична Л. *Мирогоща. Історико-краєзнавчі есе.* - Дубно, 2009Скрипник (перший Патріарх Української Православної Церкви – Мстислав) і Василь
- Боженко [1, 2]. Аналогічний офіційний лист від правління Дубенської "Просвіти" імені
- Тараса Шевченка адресувався й тодішньому голові райдержадміністрації А. М. Ревенку
- [11]. Прикро констатувати, проте, всупереч чинному законодавству, навіть відповіді - ані
- письмової, ані усної - просвітяни не отримали [9].
- На превеликим жаль, так і не вдалося порятувати - вже при Незалежній Україні! - далеко не периферійної пам'ятки історії, культури, релігії. За радянської влади в цьому
- "зруйнованому гнізді" розташовувалися підсобні приміщення Дубенського наркологічного диспансеру, нині ж там - височіють кількаметрові бур'яни, і безпорадний
- вітер журливо гуляє над пусткою...
- Джерела і література*
1. До 2000-річчя Різдва Христового // Дубно. - 1998. - 7 травня. - С. 2.
 2. Мізерний А. Рівненщина. Фотоальбом. - Пряшів (Словаччина): Агенція M @ Co, 1997. - С. 29.
 3. Пам'ятки мистецтва Радянського Союзу. Україна і Молдавія. - Лейпціг: Едіціон, 1988.
 4. Пам'ятник на Митівщині // Дубно. - 1998. - 2 липня. - С. 2.
 5. Пшенична Л., Житняк М. Недільній школі у Мирогощі - 80 років // Дзеркало плюс. - 2013. - 21 березня. - С. 12.
 6. Пшенична Л. Пташка з райського саду. Поезії. - Рівне, 2013. - С. 54.
 7. Пшенична Л. Храмові у Мирогощі - 225 років! // Дзеркало плюс. - 2012. - 1 листопада. - С. 12.
 8. Пшенична Л. Храм у Мирогощі. - Дубно: Наш край, 1992. - С. 8.
 9. Пшеничний М. А це вже наша історія // Скриня. - 1998. - 23 квітня.
 10. Пшеничний М. Гарна ініціатива! Так, із вірою в душі... // Дзеркало плюс. - 2012. - 16 серпня. - С. 6.
 11. Пшеничний М. Офіційне звернення (як голови Дубенської "Просвіти") до голови Дубенської районної державної адміністрації А. М. Ревенка. - 1998. - 12 березня. - № 45. - Архів Дубенської райдержадміністрації.
 12. Пшеничний М. То коли ж був Т. Г. Шевченко у Дубні? // Над Іквою-рікою... Літературно-мистецько-краєзнавчий альманах. - Дубно, 2007. - Сс. 131-132.
 13. Солдатюк М. Назвемо їхні імена. До історії Мирогощанської "Просвіти" // Вісник Дубенщини. - 1996. - 27 березня.
 14. Солдатюк М., Пшенична Л. *Мирогоща. Історико-краєзнавчі есе.* - Дубно, 2009Скрипник (перший Патріарх Української Православної Церкви – Мстислав) і Василь
- Боженко [1, 2]. Аналогічний офіційний лист від правління Дубенської "Просвіти" імені

Тараса Шевченка адресувався й тодішньому голові райдержадміністрації А. М. Ревенку

[11]. Прикро констатувати, проте, всупереч чинному законодавству, навіть відповіді - ані

письмової, ані усної - просвітяни не отримали [9].

На превеликим жаль, так і не вдалося порятувати - вже при Незалежній Україні! - далеко не периферійної пам'ятки історії, культури, релігії. За радянської влади в цьому

"зруйнованому гнізді" розташовувалися підсобні приміщення Дубенського наркологічного диспансеру, нині ж там - височіють кількадеметрові бур'яни, і безпорадний

вітер журливо гуляє над пусткою...

Джерела літератури

1. До 2000-річчя Різдва Христового // Дубно. - 1998. - 7 травня. - С. 2.

2. Мізерний А. Рівненщина. Фотоальбом. - Пряшів (Словаччина): Агенція M @ Co, 1997.

- С. 29.

3. Пам'ятки мистецтва Радянського Союзу. Україна і Молдавія. - Лейпціг: Едіціон, 1988.

4. Пам'ятник на Митівщині // Дубно. - 1998. - 2 липня. - С. 2.

5. Пшенична Л., Житняк М. Недільній школі у Мирогощі - 80 років // Дзеркало плюс.

-

2013. - 21 березня. - С. 12.

6. Пшенична Л. Пташка з райського саду. Поезії. - Рівне, 2013. - С. 54.

7. Пшенична Л. Храмові у Мирогощі - 225 років! // Дзеркало плюс. - 2012. - 1 листопада.

- С. 12.

8. Пшенична Л. Храм у Мирогощі. - Дубно: Наш край, 1992. - С. 8.

9. Пшеничний М. А це вже наша історія // Скриня. - 1998. - 23 квітня.

10. Пшеничний М. Гарна ініціатива! Так, із вірою в душі... // Дзеркало плюс. - 2012. - 16

серпня. - С. 6.

11. Пшеничний М. Офіційне звернення (як голови Дубенської "Просвіти") до голови

Дубенської районної державної адміністрації А. М. Ревенка. - 1998. - 12 березня. - № 45.

- Архів Дубенської райдержадміністрації.

12. Пшеничний М. То коли ж був Т. Г. Шевченко у Дубні? // Над Іквою-рікою... Літературно-мистецько-краєзнавчий альманах. - Дубно, 2007. - Сс. 131-132.

13. Солдатюк М. Назвемо їхні імена. До історії Мирогощанської "Просвіти" // Вісник

Дубенщини. - 1996. - 27 березня.

14. Солдатюк М., Пшенична Л. Мирогоща. Історико-краєзнавчі есе. - Дубно, 2009/15. Там же. - Сс. 32-37.

16. Там же. - Сс. 36-37.

17. Старовинні храми Дубенщини // Над Іквою-рікою... - С. 234.

18. Теодорович Н. Историко-статистическое описание церквей и приходоу Вольнской

епархии. - Почаев, 1989. - Том II. - Сс. 918- 919.

19. Цимбалюк Є. Унікальну працю про знамениту "Велесову книгу" написав наш земляк,

уродженець села Мирогоща Дубенського

- району ПетроШумовський... // Вільне слово. - 2006. - 8 серпня. - С. 6.
20. Чиї молитви чує Господь // З вірою в душі. - 2013. - Червень. - С. 6.
21. Шевчук Л. Церква, на яку задивляється світ // Скриня. - 2008. - 22 листопада. - С. 3.
22. Шумовський Ю. Зруйноване гніздо, або Історія одної священицької родини на Волині. - США (м. Саванна), 1992. - Том I. - Іменний фонд Ю. Ф. Шумовського у Державному історико-культурному заповіднику міста Дубна.
23. Шумовський Ю. Зруйноване гніздо // Над Іквою-рікою... - С. 149.
24. Шумовський Ю. Різдвяна бувальщина // Вісник Дубенщини. - 1999. - 19 січня. - С. 5.

Фото 1. Дзвіниця ХУІІІ століття Фото 2. Козацькі хрести біля храму

біля мирогощанського храму

Фото 2. Козацькі хрести біля храму

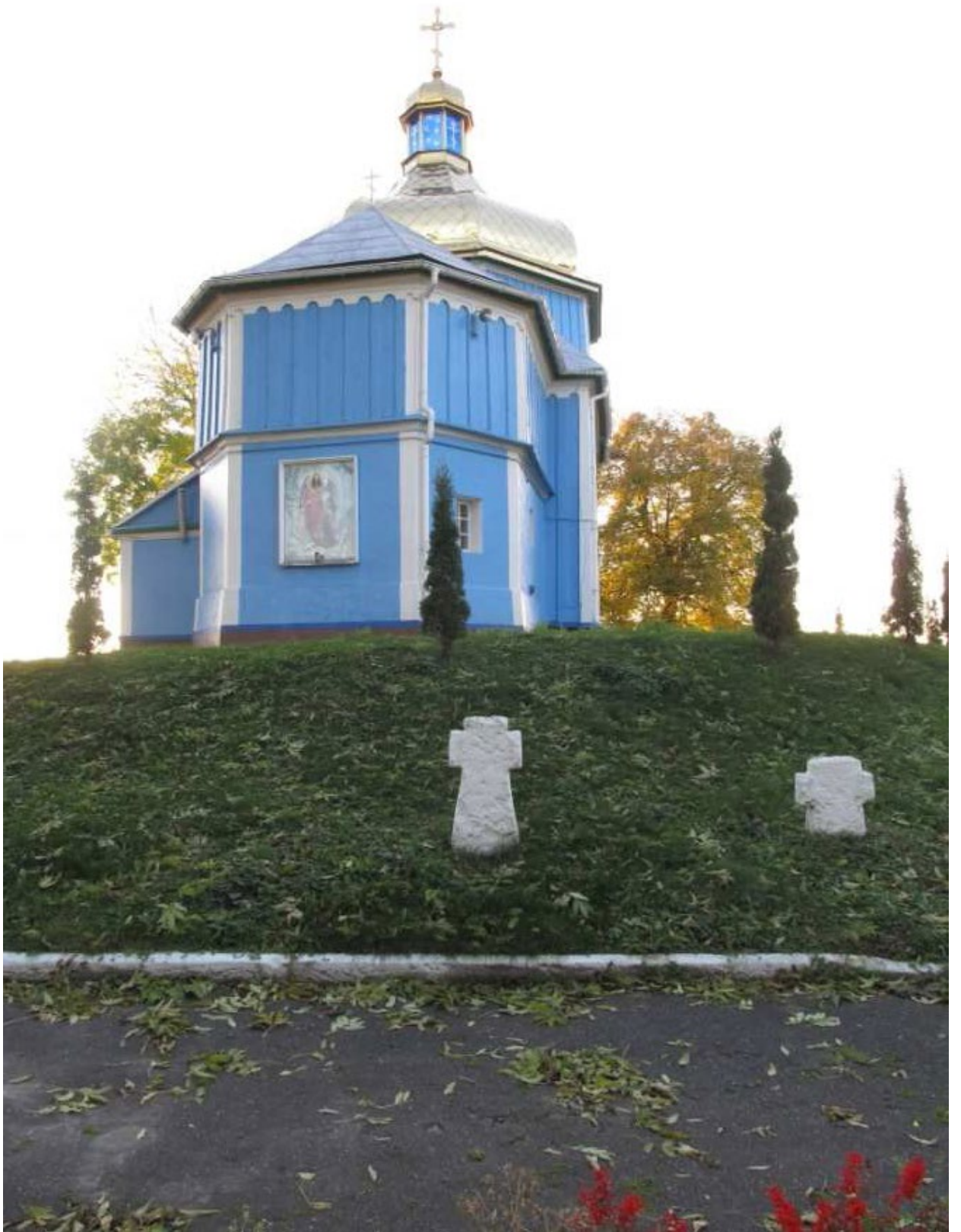

Фото 3. Охоронна дошка на південному фасаді церкви

Фото 4. Видяд церкви з півдня

